

Turist în orașul meu

Sunt un călător împătimit și un mare îndrăgostit de arta fotografică. Oriunde merg, inclusiv în deplasările în interes de afaceri, oricât de puțin timp am, găsesc măcar câteva ore într-o dimineață devreme pentru a străbate, la pas, zona istorică a orașului respectiv, avid să mă bucur cât mai mult de parfumul și farmecul locului, fie că este vorba despre străzi pitorești, clădiri monumentale, flori crescute într-un zid construit acum multe sute de ani, oameni, obiecte, artă stradală sau mai știu eu ce.

Din când în când, îmi place să fac acest exercițiu și în București, din cel puțin două motive: pe de o parte, vreau să văd ce s-a schimbat de la precedenta plimbare de acest fel, iar pe de altă parte, să știu ce zone trebuie (încă) să ocolesc atunci când parteneri de afaceri sau prieteni din străinătate îmi cer să le arăt "micul Paris". Îmi iubesc orașul și îmi respect oaspeții, așa că de dragul tuturor mă îmbrac comod, îmi iau aparatul de fotografiat și fac o plimbare lungă prin București, privindu-mi orașul cu ochi de turist împătimit.

Eu un exercițiu pe care îl recomand cu căldură și aleșilor locali, în frunte cu primarul general Nicușor Dan. Îi asigur că le va schimba complet perspectiva și îmi place să cred că după acest experiment se vor gândi de două ori înainte de a mai veni în fața noastră cu zâmbete largi, fotografii de album, vorbe goale și cifre umflate.

Pentru câteva ore, îmi doresc să uit tot ce știu despre București, să fiu doar "turist la mine acasă" și încerc să mă comport ca atare. Cu un optimism incurabil, îmi încep de fiecare dată acest periplu cu străduțele din Centrul Vechi. Din păcate, după vreo 10-15 minute, entuziasmul mi se diminuează, de exemplu, din cauza dalelor de beton insuficient fixate sau sparte sub care de multe ori bălțește apă murdară, a capacelor de canal mai înalte pe alocuri decât dalele amintite și, mai ales dimineața, a maldărelor de gunoi și a mașinilor de la salubritate care curăță străzile la ore atipice pentru o capitală europeană cu pretenții.

Dar, după cum spuneam, sunt un optimist incurabil, așa că am grijă pe unde calc și mă concentrez pe farmecul locului. Însă, cu părere de rău trebuie să spun că apelez la toate trucurile învățate de-a lungul anilor în care am făcut fotografie urbană dacă vreau să mă laud în fața prietenilor veniți din străinătate. Pe fiecare stradă din această zonă sunt clădiri crăpate, cu tencuiala scorjită sau căzută, cu geamuri sparte, cu balcoane care stau să cadă, cu plase de sârmă vechi și ruginite, puse pentru a proteja trecătorii, clădiri tot mai terne și mai triste de la an la an. Schimbările sunt puține și țin mai degrabă de formă decât de fond; doar "s-a vopsit gardul".

S-au reparat fațade, s-au schimbat uși, geamuri și acoperișuri, însă clădirile consolidate din Centrul Vechi pot fi numărate pe degete. Mi-e teamă să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla la un cutremur produs, de exemplu, într-o seară de sâmbătă post-pandemie, în condițiile în care pe 2-3 km pătrați sunt zeci de clădiri încadrate în clasa I de risc seismic. De exemplu, potrivit site-ului Administrației Municipale pentru Consolidarea Clădirilor cu Risc Seismic, aflate în subordinea Primăriei Generale a Capitalei, sunt 13 astfel de clădiri pe Str. Lipsani, 10 pe Str. Franceză, 7 pe Str. Blănari, 4 pe Str. Academiei, tot 4 pe Str. Gabroveni și câte 2 pe străzile Doamnei și Smârdan.

Centrul Vechi al Bucureștiului este promovată intens ca obiectiv turistic de neratat, inclusiv la nivelul administrației publice, în condițiile în care aceeași administrație știe exact unde-i invită pe turiști. Și aici ies din rolul turistului plecat să descopere, plin de candoare, "micul Paris" și revin la ceea ce sunt în viața de zi cu zi: locuitor al Capitalei și om de afaceri.

În calitate de locuitor al capitalei, eu știu unde să-mi duc prietenii și partenerii de afaceri în oraș, dar câți dintre cei peste 2 milioane de turiști din 2019, an ce a precedat pandemia, știau? În calitate de om de afaceri, sunt convins că în orice criză este o oportunitate. Da, turismul a scăzut dramatic anul trecut, iar studiile spun că abia în 2024 sectorul va începe să-și revină. Privind partea goală a paharului, da, Centrul Vechi pare pustiu comparativ cu "vremurile bune". Dar tocmai din acest motiv cred că este momentul pentru această zonă a Bucureștiului să-și schimbe cu adevărat fața.

Vorbesc despre reabilitarea și consolidarea clădirilor, despre demolarea celor care nu mai pot fi salvate, printr-un proiect asumat de Primăria Generală, pentru care sunt convins că se va putea găsi finanțare prin fonduri europene.

Spun proiect asumat, pentru că în opinia mea, reabilitarea Centrului Vechi nu poate fi gândită clădire cu clădire, ci doar ca un tot unitar. Sunt clădiri care spun povești, despre bresle, sistemul bancar, lumea culturală de altădată sau despre pagini importante din istoria țării. Sunt convins că aceste povești vor constitui un vector puternic de imagine. Dau un singur exemplu: cum ar fi dacă hotelul Concordia, de pe Str. Smârdan, clădire unde s-a pecetluit Unirea Principatelor ar fi funcțional?

Cred că este momentul unei schimbări de atitudine și cred cu adevărat că acest proiect poate deveni realitate cu beneficii pentru noi toți: administrație, locuitori ai capitalei, economie în ansamblu. Polonezii, ne-au arătat că se poate, la Varșovia și Cracovia, croații la Dubrovnik și nu numai, bulgarii la Plovdiv. Pentru a nu fi acuzat că mă uit doar în curtea altora, privesc și la noi și dau un singur exemplu: Oradea. Și spun încă o dată că pur și simplu este nevoie doar ca primarul să gândească ca un manager, nu ca un funcționar public. Altfel, ca și până acum, vom avea parte de explicații, nu de rezultate.

Până data viitoare, iubiți Bucureștiul!

George VODISLAV
george.vodislav@ccib.ro